

- a t indsætte paa fælles Græsgang Tyre, drægtige Køer eller Kvier samt Køer eller Kvier, der lider af Børflod,
- a t sælge Tyre, Køer eller Kvier til Levebrug uden samtidig at meddele Køberne, at nævnte Sygdom findes i Besætningen, eller at fremstille disse Dyr til Salg ved Auktion over sammenbragte Dyr,
- a t lade Tyre bedække Køer eller Kvier fra sunde Besætninger uden samtidig at meddele disses Ejere, at smitsom Kastning findes i Besætningen,
- a t føre Køer eller Kvier til Bedækning ved fremmede Tyre, ogsaa Foreningstyre, uden samtidig at meddele disses Ejere, at Dyrene stammer fra en smittet Besætning.“

Herved bortfaldt saaledes Anmeldelsespligten, men Hovedparten af Forbudsbestemmelserne blev, som det vil ses, med visse Ændringer opretholdt. Ved Bekendtgørelse Nr. 205 af 7. Juli 1927 om Foranstaltninger mod smitsom Kastning fastsatte Landbrugsministeren det nævnte Tidsrum til „et Aar efter, at det sidste Tilfælde af smitsom Kastning har vist sig i Besætningen“, og angav nærmere ved Bekendtgørelsens § 2, hvornaar Kastningstilfælde skulde formodes at være af smitsom Art.

Om Virkningen af disse Lovregler paa Bekæmpelsen af Smitsoten i den Aarrække, som er forløbet, siden de vedtoges, er det vanskeligt at udtale noget sikkert, men det er givet, jfr. det foran bemærkede om Smitsotens Udbredelse, at Bestemmelserne ikke har medført nogen gennemgribende Ændring til det bedre af Tilstanden med Hensyn til Smitsotens Forekomst i Landet. Paa samme Maade, som det allerede er gennemført for Tuberkulosebekæmpelsens Vedkommende, jfr. Lov Nr. 346 af 29. Juli 1942 om Bekæmpelse af Tuberkulose hos Kvæg, Svin og Fjerkræ, bør Lovregler for smitsom Kalvekastning tage Sigte saavel paa de bedst mulige Foranstaltninger til at hindre Smittespredning som paa at yde Statsstøtte til Fremme af Bekæmpelsen i Besætningerne. Af det passende Sammenspil mellem Lovregler af denne Art og det private Initiativ kan der, saaledes som det har vist sig muligt ved Kvægtuberkulosen, opnaas betydelige Resultater. Med den betydelige Interesse fra Creaturejernes og deres Organisationers Side, som har vist sig gennem de senere Aar, og i Betragtning af det store Arbejde, som allerede er sat ind i Dele af Landet (Bornholm, Fyn og andre Steder) maa det ventes, at udvidede og reviderede Lovbestemmelser vil kunne

være af meget stor Betydning til at fremme Bekæmpelsen.

Naar man sammenligner vore nugældende Lovregler med, hvad man har anset for nødvendigt ved Bekæmpelsen af Kvægtuberkulosen, vil det, jfr. fornævnte Lov af 29. Juli 1942 om Bekæmpelse af Tuberkulose hos Kvæg etc., i det følgende kort betegnet som Tuberkuloseloven, ses, at der i den nugældende Kastningslov mangler Bestemmelser paa mange Punkter, hvor det ligesom for Tuberkulosen maa anses for meget nødvendigt at have saadanne, f. Eks. Bestemmelser vedrørende de enkelte smittefarlige Dyr, Hegnsbestemmelser for Udgræsning fra smittede Besætninger og særlige Kontrollbestemmelser vedrørende fælles Græsgang og vedrørende Handel med sunde Dyr, herunder Bestemmelser for Levekægsmarkeder, Handelsstalde, Attestbestemmelser m. m. Regler om økonomisk Støtte til Bekæmpelsen mangler ganske. Dertil kommer, at Bestemmelsen i Kastningsloven om, at de paagældende Forbud skal være gældende i et af Landbrugsministeren nærmere fastsat Tidsrum — ved fornævnte Bekendtgørelse af 7. Juli 1927 som nævnt fastsat til et Aar efter, at det sidste Tilfælde af smitsom Kastning har vist sig i Besætningen — har vist sig ikke alene lidet fyldestgørende, men direkte uheldig. Bestemmelsen er saavel fra Landmænds som fra Veterinærers Side blevet stærkt kritiseret i de senere Aar, bl. a. med Krav om Ændring af Tidsfristen, idet Forbudets automatiske Bortfald efter et Aars Forløb meget ofte medfører, at det offentlige „slipper“ en Besætning, som endnu er inficeret og derfor ved Handel, fælles Græsgang, Bedækningssamkvem etc. kan medføre Smittefare for andre Besætninger.

Saavel af almindelig Erfaring som af de ved Veterinærdirektoratets fornævnte Undersøgelser fremkomne Resultater fremgaar tydeligt, at Fastsættelsen af nævnte Frist til et Aar ikke yder synderlig Garanti, ja, endog ved Handel er egnet til at vildlede baade Køber og Sælger, som begge efter Loven har en vis Ret til at være i god Tro med Hensyn til vedkommende Dyrs Kastningsfrihed. Det ligger ganske vist i Landbrugsministerens Haand at fastsætte et længere Tidsrum end et Aar, men det vil efter Erfaringer fra de nævnte Undersøgelser ikke være muligt at fastsætte nogen i det det praktiske Liv blot nogenlunde brugbar tilsvarende Frist, idet det Tidsrum, i hvilket Besætninger er eller kan være smittede, svinger fra nogle faa Aar til mange Aar.

Som en Svaghed af væsentlig Art ved